

veselje, pa nam, ko smo videli, da »šulverein« ni šala, da nas preplavlja, da nam je velik del našega ljudstva vzel, in čez šest let še le smo ustanovili družbo sv. Cirila in Metoda. Enakih primerov na stotine. Mi smo že taki, da se še le zganemo, kadar nam gre za življenje. Še jedno lastnost imamo, ki nam je v veliko škodo, to je prevelika pohlevnost; pohlevnost je lepa, ali če je prevelika, ni več čednost, ampak robstvo, ki človeku ni v čast, pač pa v pogubo. Ko bi se v svoji preveliki pohlevnosti umikali še poštenim ljudem! Pa udajamo se nemškemu liberalcem, prusakom, židom. Ali nas ni sram, ali je to prav? To je celo greh, ker sebe in svojih ne varujemo pred vsem moralne propasti! Proč z boječnostjo! Pogum v srce! Pošten si, za pošteno stvar se poteguješ, ne umakni se nepoštenjaku! Štej si v čast, in dajaj ti ponos, da si Slovenec! Cenuj sebe in kar imaš, talente svoje, jezik svoj, zemljo svojo! Naj pri tej priliki zasepetnemo še par besed našemu razumništvu na uho, ki kaj rado nemški kvasi in se kaj rado ženi v nemški narod.

Ali ne pomisliš, da po svojem kvasanju zaničuješ in izdajaš sebe in svoj rod, in da je po iznarodnem zakonu tvoj narod vselej na izgubi, naj si je iz nemškega naroda mož ali žena? Vsikdar odkrhne se po takem zakonu kos slovenskega naroda s svojim imetkom vred, kajti če je mož Nemec, bode obitelj nemška, če je žena Nemka, pa tudi, ker se slovenskega jezika ne nauči. Dobro vemo, da je to delikatna stvar, ali prevažna pa tudi in zato nismo mogli molčati. Germanizacija ima pa nazadnje tudi radi tega tolike uspehe, ker smo Slovenci še premalo izšolani politiki. Zdaj smo premalo previdni, zdaj zopet priložnosti ne spoznamo in je ne izrabimo. Toda to se bo dalo, življenje bo nas izučilo.

Končajmo! Dosti dolgo smo si s svojimi članki lastili potrpežljivost slovenskih čitateljev, ali brez zamere, namen naš bil je najboljši. Doba, v kateri živimo sedaj, je zlasti za nas Slovence prevažna; in radi tega ni nam bilo mogoče, molčati o tem, kar nam polni srce, šteli po bi si tudi v greh, ako bi naroda našega, naroda zlatega, naroda pridnega ne bili svarili pred propastjo, ne bili bodrili v obrambo svojega življenja, v obrambo svojega otroškočistega značaja. —

Ti članki so nekaka slika našega dela in dela naših naprotnikov; ti članki nam kažejo, kaj smo Slovenci štajarski to leto, ki se jutri opolnoči pogrezne v večnost, imeli pretrpeti, pa tudi kaj smo zamudili. Ako tudi leto premine, ne preminejo pa naša dejanja in opuščanja, te nam hrani zgodovina. Bog pa daj vsem ljubim Slovincem prav veselo, srečno novo leto!

Cerkvene zadeve.

Blagemu mladeniču v spomin.

(Dopis od Marije Snežne.)

»Človek je kakor trava na polju, kakor roža pri cvete in zopet hitro odevete in ne ostane«. Te besede sv. pisma so mi prišle na misel, ko sem gledal v soboto, dne 11. decembra na belobarvano rakev, katera je krila telesne ostanke blagega mladeniča Martina Erjavca. Da, mladenič v najlepših letih, v cvetu svojega življenja, moral se je posloviti od ljubega očeta, od mamiče krušne, od brata in sester, ločiti se od svojih dragih mu tovarišev in prijateljev ter se podati tjakaj v neznano večnost.

Ker je bil rajni res uzoren in bogoljuben mladenič ter navdušen in odločen narodnjak, zato mu naj bo na tem mestu postavljen majhen spominek! Luč sveta

je zagledal pokojni Martin dne 30. novembra 1869. Njegova zibelka mu je tekla v hiši imovitih in v obče spoštovanih ter bogoljubnih starišev Erjavčevih, po domače Poličevih na Spodnji Velki. Prva mladeniška leta je preživel doma pri svojih stariših, kateri so ga prav skrbno in lepo odgojevali in pozneje poslali v domačo šolo.

Ko je iz šole izstopil, je prav pridno pomagal svojim starišem pri domačem delu, dokler ni šel potem služiti k nekim nemškim ljudem, da bi se tamkaj naučil nemškega jezika. In res se je tukaj dokaj privadil nemščini, a poleg tega pa je tudi ravno tukaj, kakor je sam trdil, dobil kal bolezní v sebe, katera ga ni več zapustila. Prehladil se je, ker je neprevidno na vročino pil, ter začel hirati na pljučih vedno huje in huje. Hodil je k raznim zdravnikom, a niso mu mogli več pomagati. Bolehal je čela štiri leta ter trpel posebno v zadnjih tednih hude bolečine, katerih ga je rešila smrt dne 9. decembra zvečer.

Tako je preminil blag mladenič, katerega sta dčili nad vse posebno dve posnemanja vredni lastnosti. Rajni Martin je bil namreč mirnega in tihega značaja; on se ni briga za hrupne posvetne veselice, ne za razgrajajoče tovariše, ampak je cvetel kakor ponižna vijolica v vrtu Gospodovem. A poleg tega mirnega obnašanja pa se je vendar prijazno vedel do vsakatega in ravno radi tega je bil v obče pri vseh laranah priljubljen. Nočnega potepanja rajni Tine ni poznal; že kot šolar je šel takoj iz šole domov in se ni mudil med potom, pozneje pa kot fant je bival le najraje doma pri očetu in pri krušni materi, katero je ljubil kot svojo lastno mater, ki mu že počiva nad 20 let v tistem grobu.

Druga lastnost rajnega Martina pa je bila njegova res občudovanja vredna potrpežljivost, s katero je on prenašal vsa štiri leta svojo bolezen. Nikdar ni godrnjal, ampak je bil vedno v voljo božjo udan in je mirno prenašal svoje bolečine, in še zadnje dni, ko je njegova bolezen prikipela do vrhunca, se ni pritoževal, ampak je vedno zaupal v Jezusa, katerega je celo svoje življenje lepo častil, in zato pa je tudi zadobil milost, da ga je ravno nekoliko minut pred smrtjo prejel v svoje srce. Res, ganljivo je bilo videti, s kakim hrepenenjem je sprejel sv. popotnico, in akopram že popolno onemogel, klical je z duhovnikom ime Jezus, in Jezus ga je tudi uslišal, zakaj ob 6. uri ga je še popolno pri zavesti prejel v svoje srce, ob 7. uri pa so se mu že zaprle mladeniške oči in združil se je, upamo, tamkaj v nebesih z njim.

Rajni Martin je bil tudi navdušen narodnjak in Slovenec in je bil vnet za probujo svojega naroda. Ko se je ustanovilo tukaj bralno društvo »Kmetovalec«, je bil on tretji, ki se je vpisal lastnoročno v to koristno društvo. In potem je prav pridno prihajal v bralno sobo ter z zanimanjem prebiral raznovrstne novice širnega sveta, dokler ga ni bolezen na postel priklenila. Zato pa se ga je tudi odbor »bralnega društva« v čitalnici spominjal ter ga priporočal vsem udom v pobožno molitev in vedni spomin, kar so tudi vsi navzoči radi obljubili. — Dragi Tine! Lahka ti bodi zemljica domača slovenska, mir tvoji duši nad zvezdami in blag ti spomin med nami!

Gospodarske stvari.

Dobri svéti za to in ono.

(Konec.)

24. Izkušano sredstvo zoper zobobol.

Izvrstno sredstvo zoper zobobol je korenina zelenike (pušpana). Korenina se očisti, posuši, drobno